

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Kopečkovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **DIES CZ, spol. s r.o.**
sídlem Joštova 141/7, Brno
zastoupená JUDr. René Huškem, advokátem
sídlem Smetanova 1022/19, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2024, č. j. JMK 162236/2024, sp. zn. S-JMK 149692/2024/OD/Ša,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 11. 2024, č. j. JMK 162236/2024, sp. zn. S-JMK 149692/2024/OD/Ša, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 21 404 Kč k rukám JUDr. Reného Huška, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2024, č. j. JMK 162236/2024, sp. zn. S-JMK 149692/2024/OD/Ša, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzen výrok IV. rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále jen „*prvostupňový*

orgán“) ze dne 30. 9. 2024, č. j. OPD-12118/24-49, sp. zn. OPD-12118/24-KOU/PŘ, kterým prvostupňový orgán podle § 89 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“), nepřiznal žalobkyni jako poškozené uplatněný nárok na náhradu škody a odkázal ji s tímto nárokem na soud nebo jiný orgán veřejné moci.

2. Prvostupňový orgán výrok IV. svého rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně nedoložila uplatňovanou škodu v plné výši, tedy že výše škody nebyla spolehlivě zjištěna a poukázal na to, že žalobkyně již uplatňuje náhradu vzniklé škody u pojišťovny. Dále uvedl, že žalobkyně se může obrátit na soud nebo jiný orgán veřejné moci, pakliže hodlá uplatnit škodu.
3. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že pokud žalobkyně nárok na náhradu škody uplatnila z titulu pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, bylo na místě ji pouze podle § 70 odst. 3 přestupkového zákona vyrozumět o nemožnosti rozhodovat o náhradě této škody a poté o výsledku přestupkového řízení. Pokud tedy prvostupňový orgán nesdělil žalobkyni, že o nároku na náhradu škody nelze rozhodnout, a namísto toho o tomto nároku rozhodl samostatným výrokem, postupoval v rozporu se zákonem. Podle žalovaného však nejde o postup, kterým by žalobkyně byla zkrácena na svých procesních právech. Podle žalovaného v posuzované věci skutečně nemohla být náhrada škody v rámci adhezního řízení žalobkyni přiznána pro překážku litispendence.

I. Shrnutí procesního postoje žalobkyně

4. Žalobkyně namítá nezákonnost rozhodnutí žalovaného i prvostupňového orgánu. Za „*jiné řízení*“ ve smyslu § 70 odst. 3 přestupkového zákona nelze považovat uplatnění nároku na náhradu škody u pojišťovny. V případě nahlášení pojistné události u soukromoprávního subjektu (příslušné pojišťovny), není zahájeno takové řízení, které by založilo překážku litispendence. Smluvní pojišťovna viníka není ani soudním orgánem ani jiným orgánem veřejné moci, u kterého se vede řízení, a to i přesto, že zákonnou povinností každého provozovatele vozidla je uzavřít pojištění o odpovědnosti z provozu vozidel.
5. V této souvislosti žalobkyně poukazuje na to, že smluvní pojišťovny nemají upraven ani jednotný postup řešení v případě nahlášení pojistné události poškozeným. Každá pojišťovna má své postupy a smluvní podmínky přizpůsobené tržnímu prostředí a „*boji*“ o potenciální klienty. Pokud je povinností pojišťovny uhradit škodu poškozenému, pak už jen z principu nebude postupovat nestranně. Není splněna ani podmínka totožnosti věci, neboť není dána totožnost osob v adhezním řízení a při jednání s pojišťovnou. Žalobkyně podpůrně odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 16/2011-106, či Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2015, sp. zn. 6 Tdo 1535/2014.
6. Žalobkyně namítá, že v důsledku nejednotné praxe přestupkových orgánů jsou zkráceni na svých právech poškození, kteří v dobré víře nahlásí pojistnou událost u příslušné pojišťovny (kterou si nevybrali, nýbrž si ji zvolil viník). Pokud v takovém případě správní orgány poškozeného pouze vyrozumí o tom, že není možné rozhodovat o náhradě škody, *de facto* poškozenému odpírají spravedlnost.
7. V replice podané k vyjádření žalovaného žalobkyně setrvala na své žalobní argumentaci a doplnila, že podle komentářové literatury je orgánem, který vede „*jiné řízení*“ ve výše uvedeném smyslu například finanční arbitr. Finanční arbitr je na rozdíl od pojišťovny nezávislým orgánem, který rozhoduje jako orgán veřejné moci. Pokud jde o definici orgánu veřejné moci, v právní doktríně i aplikační praxi se vychází z vymezení veřejné moci

formulovaného Ústavním soudem (např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 25. 11. 1993, sp. zn. II. ÚS 75/93), přičemž pojišťovny, bez ohledu na své specifické postavení, takovým orgánem nejsou.

8. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného jako nezákonné zrušil. Na svém procesním stanovisku žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí procesního postojů žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí, odkazuje na své rozhodnutí, které považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že smluvní pojišťovna viníka nehody není soudním orgánem ani jiným orgánem veřejné moci, u kterého se vede řízení. Podle zákona č. 30/2024 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“), má poškozený (žalobkyně) právo na pojistné plnění z povinného pojištění odpovědnosti vůči pojistiteli. Náhrada škody se tedy uplatní primárně z titulu pojištění, které je ze zákona povinné.
10. Žalovaný dále poukázal na to, že poškozený má, pokud mu svědčí zákonné lhůty, možnost uplatnit své nároky občanskoprávní cestou i po pravomocném rozhodnutí o přestupku. Stejnou možnost má poškozený i v případě, pokud by mu uplatněný nárok nebyl pojišťovnou uhrazen zcela. Žalobkyní nastíněné řešení, kdy by její nárok měl být řešen současně ve dvou řízeních, je podle žalovaného v rozporu se zákonem. Nepřiznání nároku v adhezním řízení neznamená, že nárok na náhradu škody zanikl.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
13. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O věci rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Mezi účastníky řízení není spor o tom, že žalobkyně uplatnila právo na náhradu škody způsobené dne 15. 5. 2024 motorovým vozidlem pachatele přestupku u pojišťovny GENERALI Česká pojišťovna, a. s., podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Nárok na náhradu škody v celkové výši 44 887,81 Kč žalobkyně uplatnila i v přestupkovém řízení na základě písemnosti „Vyrozumění poškozeného o možnosti uplatnit nárok na náhradu škody v řízení o přestupku“ prvostupňového orgánu ze dne 8. 7. 2024, č. j. OPD-12118/24-13. V uvedené písemnosti byla žalobkyně mimo jiné poučena, že veškerá náhrada škody v souvislosti s provozem motorového vozidla je primárně řešena cestou příslušné pojišťovny z pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorového vozidla.
15. Podle § 70 odst. 1 přestupkového zákona *správní orgán bezodkladně vyrozumí o možnosti uplatnit nárok na náhradu škody nebo uplatnit nárok na vydání bezdůvodného obohacení a o*

nařízeném ústním jednání osobu, které byla spácháním přestupku způsobena škoda nebo na jejíž úkor se obviněný spácháním přestupku obohatil, pokud je mu tato osoba známa. Současně tuto osobu poučí, že nárok na náhradu škody nebo na vydání bezdůvodného obohacení může uplatnit nejpozději při prvním ústním jednání nebo v jiné lhůtě, kterou jí určí. Pokud by vyrozumění osoby podle věty první bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady, doručí je správní orgán veřejnou vyhláškou; ustanovení § 66 se nepoužije.

16. Podle § 70 odst. 2 přestupkového zákona osoba, které byla spácháním přestupku způsobena škoda nebo na jejíž úkor se obviněný spácháním přestupku bezdůvodně obohatil, se stává poškozeným uplatněním nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Nárok na náhradu škody nebo nárok na vydání bezdůvodného obohacení může uplatnit u správního orgánu nejpozději při prvním ústním jednání nebo ve lhůtě určené správním orgánem, nekoná-li se ústní jednání, nebylo-li již o tomto nároku rozhodnuto v občanskoprávním nebo jiném řízení, nebo pokud takové řízení neprobíhá. Jestliže osoba, které byla spácháním přestupku způsobena škoda nebo na jejíž úkor se obviněný spácháním přestupku bezdůvodně obohatil, uplatnila nárok na náhradu této škody nebo nárok na vydání takového bezdůvodného obohacení v předcházejícím trestním řízení o totožném skutku, stává se poškozeným zahájením řízení.
17. Podle § 70 odst. 3 přestupkového zákona pokud osoba uplatní nárok na náhradu škody způsobené spácháním přestupku nebo nárok na vydání bezdůvodného obohacení, kterým se obviněný spácháním přestupku obohatil na její úkor, a o takovém nároku již bylo rozhodnuto v občanskoprávním nebo jiném řízení nebo pokud takové řízení probíhá, správní orgán ji vyrozumí o nemožnosti rozhodovat o náhradě této škody nebo o vydání takového bezdůvodného obohacení; pokud občanskoprávní nebo jiné řízení o náhradě škody způsobené přestupkem nebo o vydání bezdůvodného obohacení probíhá, vyrozumí osobu také o výsledku řízení o přestupku.
18. Podle § 89 odst. 2 přestupkového zákona správní orgán uloží obviněnému povinnost nahradit poškozenému škodu, jestliže byla tato škoda způsobena spácháním přestupku, nebyla obviněným dobrovolně nahrazena a její výše **byla spolehlivě zjištěna**; jinak poškozenému nárok na náhradu škody nepřizná a odkáže ho s jeho nárokem na soud nebo jiný orgán veřejné moci. **Obdobně postupuje rovněž v případě, kdy by zjišťování škody vedlo ke značným průtahům v řízení** (zvýrazněno zdejším soudem).
19. Podle § 28 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla má poškozený **právo na pojistné plnění** z pojištění odpovědnosti vůči pojistiteli (zvýrazněno zdejším soudem).
20. V nyní posuzované věci prvostupňový orgán nepostupoval podle § 70 odst. 3 přestupkového zákona, nýbrž podle § 89 odst. 2 přestupkového zákona, žalobkyni nárok na náhradu škody nepřiznal a odkázal ji na soud nebo jiný orgán veřejné moci. Svůj postup odůvodnil tím, že v části odůvodnění rozhodnutí k výroku IV. zvýraznil pasáž výše citovaného § 89 odst. 2 přestupkového zákona „**její výše nebyla spolehlivě zjištěna**“. Dále citoval důvodovou zprávu k přestupkovému zákonu, na kterou navázal tím, že nelze předpokládat, že by v adhezním řízení bylo možné nárok vždy přiznat. Bude záležet na konkrétních okolnostech projednávané věci, zda bude možné škodu a její výši jednoznačně určit. Pokud to možné není (bez toho, aby docházelo ke značným průtahům), je třeba poškozeného s nárokem odkázat na soud, jako k tomu došlo v tomto případě. Prvostupňový orgán dále doplnil, že poškozená společnost uplatněnou částku doložila fakturou pouze z části, tedy výše škody nebyla spolehlivě zjištěna. Proti tomu žalobkyně v odvolání mimo jiné namítala, že uplatněný nárok na náhradu škody doložila dostatečně.

21. Soud považuje za vhodné ocitovat důvodovou zprávu k § 89 odst. 2 přestupkového zákona, která uvádí, že „[n]avrhaná úprava navazuje na stávající právní úpravu tzv. adhezního řízení a vychází z aplikačních zkušeností. Jedná se o obecnou úpravu náhrady škody způsobené spácháním přestupku nebo vydání bezdůvodného obohacení získaného spácháním přestupku na úkor poškozeného, která nevylučuje speciální úpravu ve zvláštních zákonech. Ačkoliv je ustanovení nazváno řízení, z povahy věci se nemůže jednat o samostatné řízení, nýbrž pouze o řízení adhezní, tedy řízení, které je součástí řízení o přestupku. Nadále zůstává zachována povinnost správního orgánu preventivně působit na obviněného za účelem dobrovolného nahrazení škody nebo vydání bezdůvodného obohacení, čímž se posiluje reparační funkce řízení o přestupku (snaha obviněného o nápravu negativních následků spáchaného přestupku se může promítnout do možnosti využití odklonu nebo alespoň při vyměřování správního trestu). Správní orgán bude moci přiznat pouze náhradu škody nebo uložit vydání bezdůvodného obohacení získaného spácháním přestupku, v adhezním řízení tedy nelze rozhodovat například o náhradě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění (jde o jinou újmu způsobenou spácháním přestupku než škodu). Další podmínkou přiznání nároku na náhradu škody je spolehlivé zjištění existence škody způsobené spácháním přestupku nebo bezdůvodného obohacení získaného spácháním přestupku na úkor poškozeného (je zjištěna škoda, například poškození majetku nebo snížení jeho hodnoty, protiprávní jednání, které ji způsobilo, tedy přestupek, a je prokázána příčinná souvislost mezi spácháním přestupku a vznikem škody, obdobně v případě bezdůvodného obohacení) a její výše (výše je nesporná, není třeba složité dokazování nebo znalecký posudek na určení výše škody). Pokud tyto podmínky nejsou splněny, odkáže správní orgán poškozeného s jeho nárokem na soud nebo jiný orgán veřejné moci (například rozhodce apod.). Stejně se postupuje i v případě, že je nárok na náhradu škody nebo na vydání bezdůvodného obohacení přiznán pouze v části, například v nepřiznané části uplatněného nároku je sporný již vznik samotné škody nebo její výše (z důvodu právní jistoty je výslovně upravena možnost rozhodnout pouze o části uplatněného nároku na náhradu škody nebo na vydání bezdůvodného obohacení). Nárok na náhradu škody nebo na vydání bezdůvodného obohacení poškozený uplatňuje v průběhu řízení. Pokud jej uplatnil v předcházejícím trestním řízení o totožném skutku, není povinen jej znovu v řízení o přestupku uplatnit, nýbrž se stává účastníkem řízení zahájením řízení o přestupku. Jestliže v průběhu řízení o přestupku byla škoda způsobená spácháním přestupku nahrazena nebo bezdůvodné obohacení získané spácháním přestupku vydáno (zpravidla to správnímu orgánu oznámí poškozený nebo obviněný), není důvod pokračovat v adhezním řízení. V takovém případě tedy správní orgán nebude rozhodovat o nároku na náhradu škody způsobené spácháním přestupku, ale pouze o této skutečnosti poškozeného vyrozumí. O opožděně uplatněném nároku na náhradu škody nebo na vydání bezdůvodného obohacení správní orgán meritorně nerozhoduje, poškozeného pouze odkáže na soud a vyrozumí jej o výsledku řízení (ten může být významný z hlediska dalšího vymáhání náhrady škody způsobené spácháním přestupku)“ (zvýrazněno zdejším soudem).
22. Z právní úpravy týkající se náhrady škody v rámci přestupkového řízení ve spojení s výše citovanou důvodovou zprávu k přestupkovému zákonu podle soudu vyplývá jednoznačný úmysl zákonodárce, že účelem (adhezního) řízení o náhradě škody v rámci přestupkového řízení je zejména z hlediska procesní ekonomie efektivním a rychlým způsobem rozhodnout o nároku poškozeného (a to i pouze co do jeho části), lze-li tak učinit bez větších složitostí v rámci přestupkového řízení. Naopak komplikované či sporné otázky mezi poškozeným a tím, koho má poškozený za škůdce, mají být projednány příslušným orgánem (zpravidla soudem v občanskoprávním řízení) mimo přestupkové řízení.

23. Pokud jde o účastníky řízení před soudem nastolenou spornou právní otázku, na tu již odpověděl Krajský soud v Brně ve svém nedávném rozsudku ze dne 26. 11. 2025, č. j. 41 A 18/2025-31, v němž dospěl k závěru, že jiné řízení ve smyslu § 70 odst. 2 přestupkového zákona, které brání uplatnění nároku poškozeného na náhradu škody v rámci přestupkového řízení, neprobíhá u pojišťovny obviněného, u které poškozený svůj nárok také vznesl. Argument, že pokud by náhradu škody poškozenému přiznal jak správní orgán, tak pojišťovna, mohlo by dojít k bezdůvodnému obohacení poškozeného na uvedeném závěru nic nemění; Krajský soud v Brně k tomu správně poukázal na to, že pohledávka poškozeného jejím splněním zanikne. Podle citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 18/2025-31 musí jít v případě onoho *jiného řízení* o vrchnostenský formalizovaný postup orgánu veřejné moci, který se zakončuje rozhodnutím, jež může sloužit jako exekuční titul, tzn. že bude možné ho vykonat proti vůli toho, jemuž ono rozhodnutí ukládá určitou povinnost. Tento závěr soud opřel zejména o závěry trestněprávní doktríny (v podrobnostech body 28 až 34 citovaného rozsudku č. j. 41 A 18/2025-31).
24. Soud k tomu považuje za vhodné zdůraznit, že pokud jde o adhezní řízení v trestním právu procesním, to je upraveno v § 43 a násl. zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád. Soud v této souvislosti poukazuje na znění § 44 odst. 3 trestního řádu, podle něhož *návrh podle § 43 odst. 3 nelze podat, bylo-li o nároku již rozhodnuto v občanskoprávním nebo v jiném příslušném řízení*. Citované ustanovení trestního řádu rovněž výslovně rozlišuje mezi občanskoprávním řízením a jiným příslušným řízením, přičemž trestněprávní doktrína, z níž vycházel i Krajský soud v Brně č. j. 41 A 18/2025-31, obě tato řízení pojímá jako formalizované procesy, v nichž o nároku autoritativně rozhoduje příslušný orgán. Naroveň těmito řízením nelze postavit postup vedený pojišťovnou coby soukromoprávní osobou. Pojišťovna nevystupuje v postavení orgánu veřejné moci nadaného pravomocí autoritativně rozhodovat o právech a povinnostech účastníků řízení a její postup (šetření pojistné události ve smyslu zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla) nespĺňuje základní znaky řízení ve výše uvedeném smyslu.
25. I v nyní posuzované věci soud proto na uvedeném právním názoru setrvává. Žalobkyně v tomto směru odkázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 16/2011-106, v němž Nejvyšší správní soud nepovažoval Českou kancelář pojistitelů za „*jiný příslušný orgán*“, na který lze odkázat poškozeného s nárokem na náhradu škody. Přestože se citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu týkal předchozí právní úpravy obsažené v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích (podle tehdy účinného § 70 odst. 2 citovaného zákona platilo, že *jestliže škoda a její výše byla spolehlivě zjištěna a škoda nebyla dobrovolně nahrazena, uloží správní orgán pachateli přestupku povinnost ji nahradit; jinak odkáže poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody na soud nebo jiný příslušný orgán*), lze jeho závěry s ohledem na smysl a obsah citovaného ustanovení vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Nevyhověla-li totiž podmínkám citovaného ustanovení, pokud jde o „*jiný příslušný orgán*“, Česká kancelář pojistitelů, nelze dovozovat, že by je splnila pojišťovna, která je rovněž funkčně začleněna do systému povinného pojištění odpovědnosti a rovněž není nadána pravomocí autoritativně rozhodovat o náhradě škody, resp. o povinnosti viníka uhradit poškozenému škodu.
26. Podstatné je, že právní řád umožňuje poškozeným uplatnit (v příslušných lhůtách) nárok na náhradu škody (coby procesní úkon, jímž je zahájen proces směřující k vydání závazného rozhodnutí autoritativně řešícího otázku existence práva), která principiálně představuje

typickou občanskoprávní problematiku, i ve složitých případech. Nicméně, má-li jít o adhezní řízení v rámci přestupkového řízení, jak již bylo uvedeno výše, zákonodárce zamýšlel s ohledem na prvotní účel přestupkového řízení, kterým je (co možná nejrychlejší) vyřešení otázky viny za přestupek a potrestání pachatele, aby v jeho rámci byly řešeny pouze případy náhrady škody, které nejsou po právní a skutkové stránce složité (kupř. tam, kde není potřeba vypracování znaleckého posudku, kde není složitého sporu o příčinné souvislosti atd.). Tento účel má sledovat právě aplikace § 89 odst. 2 přestupkového zákona.

27. Pokud jde o závěr žalovaného při výkladu pojmu „jiné řízení“, z jeho vlastních úvah (str. 3 napadeného rozhodnutí) je zřejmé, že na rozdíl od prvostupňového orgánu shledal v posuzované věci překážku adhezního řízení v podobě litispendence, a to z důvodu uplatnění nároku žalobkyně u pojišťovny GENERALI Česká pojišťovna, a. s. Podle žalovaného měl tedy prvostupňový orgán postupovat nikoli podle § 70 odst. 3, ale podle § 89 odst. 2 přestupkového zákona. Tento závěr žalovaného však s ohledem na výše uvedené není správný (body 23 a 24 tohoto rozsudku).
28. S ohledem na to, že jde o jediný nosný důvod, pro který žalovaný zamítl odvolání žalobkyně, jeho rozhodnutí nemůže jako zákonné v rámci soudního přezkumu obstát.
29. Ze shora uvedených důvodů shledal soud žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem a bude se odvoláním žalobkyně znovu zabývat. Soud k dalšímu postupu žalovaného zdůrazňuje, že úvahy prvostupňového orgánu o tom, že žalobkyně uplatnila škodu u pojišťovny, představují doplňující závěr k nosnému důvodu, pro který prvostupňový orgán postupoval podle § 89 odst. 2 přestupkového zákona, který spatřoval v tom, že *škoda nebyla spolehlivě zjištěna*. Bude tedy na žalovaném, aby v dalším řízení tento závěr řádně přezkoumal (aniž by soud jakkoli předjímal další postup žalovaného a jeho úvahy, neboť uvedený závěr prvostupňového orgánu nebyl předmětem žalobních námitek).

IV. Náklady řízení

30. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a proto jí náleží právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí věci a příprava zastoupení, žaloba a replika k vyjádření žalovaného), společně se třemi režijními paušály po 450 Kč (§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb, advokátní tarif), a částkou odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobkyně povinen odvést, celkem tedy 21 404 Kč. K zaplacení k rukám advokáta žalobkyně byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. ledna 2026

Kateřina Kopečková
samosoudkyně